

2. místo v krajském finále

Martin Čechák

Autoři:

- Mgr. Martin Čechák
- Ing. Petr Hlávka
- Ing. Petra Mašková
- Ing. P. Vlček
- Ing. J. Gruber

Naše škola má další důvod k hrdosti! Dívčí tým reprezentující naši školu zazářil ve Středoškolském atletickém poháru. V okresním kole si naše studentky vedly naprosto skvěle a s přehledem zvítězily, čímž si zajistily postup do krajského finále.

Ve finálovém klání, kde se utkaly s těmi nejlepšími školami z celého kraje, předvedly vynikající výkony a jen o kousek jim uniklo zlato. Nakonec vybojovaly nádherné 2. místo s celkovým bodovým ziskem 8414 bodů!

Naše atletky soutěžily v těchto disciplínách:

- 100 m,
- 200 m,
- 800 m,
- skok daleký,
- skok vysoký,
- vrh koulí (3 kg),
- štafeta 4 × 200 m.

Gratulujeme všem členkám týmu a děkujeme za skvělou reprezentaci školy! Vaše nasazení, týmová spolupráce a bojovnost jsou inspirací pro nás všechny. Velké poděkování patří všem, kteří dívky podporovali.

Uvnitř tohoto vydání:

2. místo v krajském finále	1
Úspěch našich zručných pilotů	2
Technika má zlaté dno — soutěž	2
Zdravice ke 140 letům...	3
Minulost techniky...	5
Favoritem přes Bosnu a Hercegovinu a Chorvatsko pod Triglav 2.	6

Úspěch našich zručných pilotů

Petra Mašková

Dne 23. 9. 2025 se konal 3. ročník soutěže „MINIDRON 2025“. Soutěž se konala v prostorách Městského kulturního střediska Klatovy. Naši školu reprezentovali žáci 2. a 3. ročníku oboru Elektrotechnika Luděk Kasinec (2MEA), Tadeáš Holeček, Petr Marek (3MEA).

Úkolem dvoučlenných týmů bylo prolétnout dronem stanovenou dráhu v co nejkratším čase. Do dráhy byly vloženy překážky (branky, průlety, slalomové tyče),

kterými musel dron prolétnout či je oblétnout dle vyznačené dráhy. Přibližně uprostřed dráhy byla umístěna přistávací plocha označená jako „MEZIPŘISTÁNÍ“, kde musel dron přistát a soutěžící se vyměnili v řízení dronu. Každé soutěžní družstvo mělo na průlet dráhy časový limit 5 minut, během kterého nebyl omezen počet pokusů průletu dráhy. Naši žáci si v soutěži vedli velice dobře, tým složený ze žáků 3MEA obsadil 1. místo v kategorii střední školy a zároveň dosáhl nejrychlejšího času ze všech týmů.

Soutěže se zúčastnilo celkově 62 týmů.

Technika má zlaté dno – soutěž

Petra Mašková

Dne 20. října 2025 se uskutečnil 13. ročník soutěže „Technika má zlaté dno“. Soutěž se konala ve společenském sále SOU elektrotechnického Plzeň.

Tým tvořili dva žáci střední školy a dva žáci partnerské základní školy. Naši školu reprezentovali žáci 4. ročníku oboru Mechatronika ve složení Daniel Hýža a Daniel Němeček a spolu se žáky partnerské školy (ZŠ Štěnovice – Aneta Lukešová a David Jílek) se umístili na 4. místě v kategorii Střední odborné školy. Své síly v technických znalostech (montáž výrobku ze stavebnice Merkur a Boffin) v soutěži poměřilo celkem 18 soutěžních týmů ze škol z celého Plzeňského kraje.

Úkolem čtyřčlenných soutěžních týmů bylo sestavit funkční kolotoč. Na splnění zadání měli účastníci časový limit 4 hodiny a k dispozici jim byli odborní po-

radi a pomocný tým složený z pedagogů a žáků SOU elektrotechnického Plzeň.

Soutěže se zúčastnilo celkem 72 žáků, týmy jsou vždy rozděleny do tří kategorií, a to gymnázia, střední odborné školy a střední odborná učiliště. Naši žáci obsadili v kategorii střední odborné školy 4. místo. Na soutěž dohlížela hodnotící komise složená ze zástupců Krajského úřadu Plzeňského kraje, Západočeské univerzity v Plzni, Elektrotechnického cechu Plzeňského regionu a Svazu průmyslu a dopravy ČR, která soutěžícím přidělovala body podle předem stanovených kritérií. Vítězové si pak z rukou zástupců Plzeňského kraje jednotlivě převzali diplomy a poukázky na nákup elektroniky v hodnotě 3 000 korun (1. místo), 2 000 korun (2. místo) a 1 000 korun (3. místo) a ostatní pak dárkové tašky s upomínkovými předměty.

Zdravice ke 140 letům strojní průmyslovky (1885 - 2025)

Petr Hlávka

Zdravíme výročí české státní průmyslovky,
typu škol navrženém Antonínem Majerem,
Postupně se školy po zemi rozléty jak vlaštovky
a on, Čech, se stal v německé ředitelem

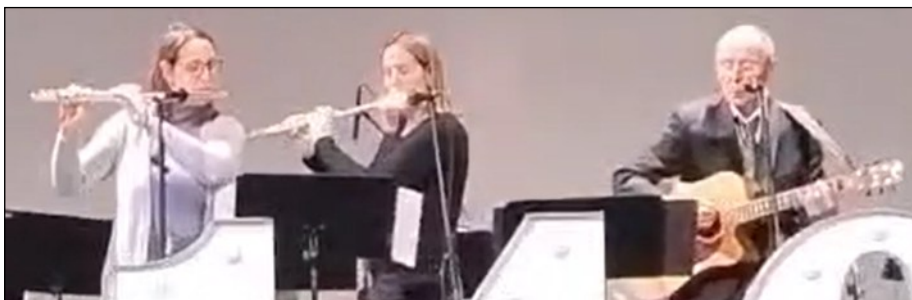
Vznikem české školy dočkala se Plzeň daru,
kolega Vincenc Šimerka se ředitelem stal
a školu rozjel tak, jak parní stroj na plnou páru,
z kotle, jenž ve své knize popisoval

Každý z obou průkopníků nám dar vzácný dal,
kéž bychom jak oni bez mezníků školu rozvíjeli dál.
Sto čtyřicetiletá jejich pravnučka
je dík vedení, žákům a kantorům čilá jak rybička.

Učitel babylonský nápis najde tesaný na skále,
prameny Tigridu objeví v pohoří,
profesor Josef Wünsch, aby proud češtiny sílil stále,
potřebné studenty nadací podpoří

Jména absolventů šikovných rád každý do skály tesá,
vyvíjejí elektromotory do Křižíkových tramvají,
nad letounem proudovým Delfínem, od Karla Tomáše,
srdce plesá,
nad linkou českých hlaviček, autem slunečním.

Vzácný dar jak štafetou nám každý z předků dal,
kéž bychom vylepšený, do rukou mladým, předávali dál.
Na těch sto čtyřicet let nehleďme s nostalgií,
do budoucna vykročme s novou energií!

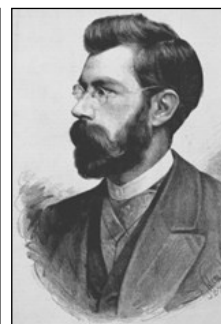

Píseň zazněla na plesu k výročí 140 let dne 18.10.2025 v podání Lenky Tegiové, Kořínkové, Ivany Bártové a Petra Hlávky.

Osobnosti ve zdravotnictví zmíněné

Dr. Antonín Majer (1826-1880)

Rodák z Vodňan, první ředitel německé průmyslovky v Plzni (1876). Více zde: <https://site-1952005.mozfiles.com/files/1952005/majer.pdf>

Inž. Vincenc (Čeněk) Šimerka (1843-1904)

První ředitel C. a K. české průmyslové školy státní v Plzni (1885/1886), odborník na parní kotle, stroje a ocelové konstrukce, autor výpočtu krovu Národního divadla. Více zde: <https://site-1952005.mozfiles.com/files/1952005/simer.pdf>

Josef Petr Wünsch (1842-1907)

Rokycanský rodák, významný cestovatel a objevitel, na škole působil na poč. 20. století.

Ing. Karel Tomáš (1898-1967)

Letecký konstruktér, absolvoval průmyslovku v r. 1916. Konstruoval letadla Tatra, jeho nejznámější prací je ale Zlín Z-26 Trenér, jehož následovníci létají dosud. Spoluautor prvního čs. proudového letounu L-29 Delfín.

České hlavičky

Významné ocenění získala trojice žáků V. Minczér, R. Trunec, S. Zýka v roce 2008.

(JG)

Zdravice ke 140 letům strojí průmyslovky

Petr Hlávka 2025

Zdra-ví-me vý-ro-čí čes-ké stát-ní prů-mys-lov-ky

ty-pu škol na-vr-že-ném An-to-ní-nem Ma-je-rem Pos-tup-ně se ško-

ly po-ze-mi roz-lét-ly jak vlaš-tov-ky a on Čech se stal v ně-mec-ké ře-di-te-

lem Vzni-kem čes-ké ško-ly do-ě-ka-la se Pl-zen-da-ru

ko-le-ga Vin-cenc Ši-mer-ka se ře-di-te-lem stal a ško-lu roz-je-l tak

jak par-ní stroj na pl-nou pá-ru z kot-le jenž ve své kni-ze po-pi-so-val

Kaž-dý z o-bou prů-kop-ní-ků nám dar vzác-ný dal kéž-by-chom jak-o-ni bez

mez-ní-ků ško-lu roz-ví-je-li dál Sto-čty-ři-ce-ti-le-tá je-jich pra-vnuč-ka je dík

ve-de-ní žá-kům a kan-to-rům či-lá jak ry-bič-ka

MINULOST TECHNIKY—TECHNIKA MINULOSTI

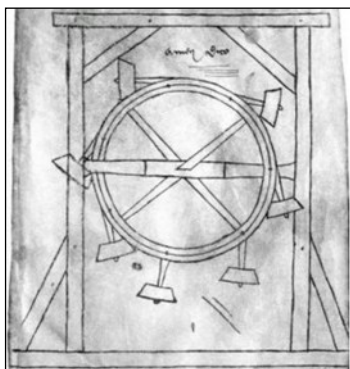
Učitel národů a perpetuum mobile

Část I. — Proč?

Josef Gruber

Při úklidu a nutné redukci části knihovny, dá-li se tak eufemicky nazvat nepřehledný pořádek v jedné sklepní skříní, na mě vypadl starší útlý spisek J. A. Komenský ve světě vědy a techniky autora Stanislava Michala (historik techniky a publicista). Protože mě téma zaujalo („každý Komenského cituje, nikdo ho nečetl“ – výrok jednoho z mých učitelů), trochu jsem se do něho ponořil a vzpomněl jsem si na dávno opuštěnou rubriku zpravodaje.

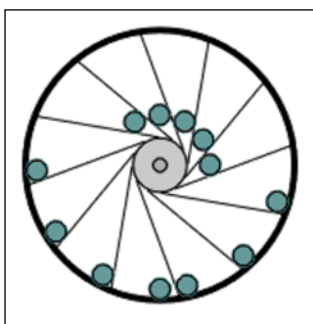
Podívejme se na tu část práce Učitele národů, v níž chtěl Komenský (1592-1670) sestavit perpetuum mobile. Než se podíváte, jak je možné, že tak moudrý muž propadl pošetilé snaze, zadržte. Věc vůbec není tak jednoduchá, jak by se na první pohled zdálo.

16. a 17. století bylo kromě období tzv. vědecké revoluce také počátkem zlatého věku perpetua mobile. Pojmy jako energie, zákon jejího zachování, entropie byly ještě několik století „na houbách“. Zatímco jedni, včetně Leonarda, konstrukci zpochybnili, celá řada učenců a jiných vynález-

ců přišla s množstvím návrhů mechanických, hydraulických a magnetických perpetuů, některá se dokonce chvíli pohybovala... Připomeň-

me, že nejstarší dochovaný evropský návrh pochází ze skicáře Villarda de Honnecourt (francouzský – snad – architekt) z počátku 13. století (obr.), ale princip přepadávajících závaží má orientální vzory. Marné, mnohdy úsměvné snahy

„perpetuáků“ ovšem podstatně přispěly k pozdějšímu poznání a popisu výše uvedených zákonitostí.

Co znamenal věčný pohyb pro Učitele národů? Komenský byl některými současníky pokládán za „třetího Eliáše“, proroka, usilujícího o všenápravu věcí lidských, a sám žil v naději, že by jím mohl být. Není divu, vždyť to byl vzdělaný muž, usilující o veškeré poznání, nesmírně činorodý a navíc protestant. Komenský rozeznával tři věky, z nichž každý měl „svého“ Eliáše, proroka nápravy. Prvním byl Eliáš Thesbita (zemřel kolem r. 850 př. Kr.), starozákonní prorok, druhým pak Jan Křtitel a třetí Eliáš

měl připravit lidstvo na tisícileté království spravedlivých pod vládou Ježíše Krista před tím, než nastane konec světa (chilistické učení). Pozemským výsledkem mělo být dokončení reformace, duchovní očista lidstva a jeho náprava v duchu zbožnosti a morálky. Někteří současníci považovali vzhledem ke Komenského vzdělávacím a filozofickým koncepcím za třetího Eliáše právě jeho. A už jsme u jádra pudla. Znamením, označujícím třetího Eliáše, mělo být podle Komenského (spis Clamores Eliae – Křiky Eliášovy) sestrojení perpetua mobile, stroje, replikujícího božský věčný pohyb. Byla tu jistá analogie s Mojžíšovou holí – také důkazem Boží vůle. Učitel národů nebyl v mechanice příliš vzdělán (přitom v jeho době působili Galileo, Huyghens, Newton a další), ale spisy, v nichž se o perpetuu mobile psalo, znal a byl navíc zručný. Některá řemesla, která popisoval ve svém díle Orbis Pictus, ovládal (včetně soustružení dřeva). Perpetuum mobile se pokoušel dlouho neúspěšně sestavit (byl mu bližší experiment, než výpočty), nicméně viděl v něm jako filosof spíše abstraktní princip („něco, co se neustále pohybuje“ – Z. Horský). Kromě onoho božského věčného pohybu sice na začátku pokusů zmínil praktické využití (řadil perpetuum mobile vedle mlýnů, orlojů, knihtisku a mnoha dalších vynálezů, působil zde i vliv jeho anglických přátel), ale později jednoznačně převážil účel filosofický, pansofický, strojek měl být nástrojem obhajoby pravé víry, reformace a zdrojem pokroku stimulujícím v rámci jeho Pansofie „činy podivuhodné a úžasné“ (motus perpetuus – věčný pohyb lidské mysli, vůle a citů, myšleno schopností). Tento rozměr nemá v dějinách perpetua mobile obdobu.

Neúspěch s „machynkou“, jak Komenský svůj stroj také nazýval, nesl Učitel národů těžce, opustil i svoji představu „třetího Eliáše“ a ze světa odcházel s pocitem nesplněných úkolů – tot’ úděl mnoha génů. Nikdy se nesmířil se ztrátou vlasti a doufal alespoň, že by se snad mohl přičinit o to, aby hrála hlavní úlohu v nápravě světa.

Co o Komenského „machynce“ vlastně víme? Mnoho toho není, i znalci se přou o zásadní věci. Některé spisy, u nichž víme, že se v nich Komenský o stroji zmiňuje, se navíc (zatím?) nenašly, u jednoho z dochovaných spisů bylo vyvráceno jeho autorství. Zpočátku snad zkoušel Komenský aplikovat princip zachycený už na Villardově nákrese, tedy překlápění či přesouvání závaží, později po prvních nezdarech změnil přístup (uvádí se, že mělo jít o pohyb válců či koulí, což jsou tělesa, která se snadno samovolně pohybují). Kolem r. 1637-38 pojal úmysl spojit pohyblivé součástky s posvátnými čísly 1 (stroj), 3 (závaží), 7 (otáčející se kola) a 10 (rotující kola s přidáním 3 kol usměrňujících). Záměrně neúplné informace (spis De arte spontanei motus, dochovaný ovšem pouze v opisu) byly výsledkem snahy zachovat „výrobní tajem-

ství“. Nicméně strojek, na jehož výrobě se Komenský aktivně podílel, podle autora očekávané rotační pohyby konal a autor rozvíjel úvahy o jeho užitečnosti pro lidstvo.

Po technické stránce jsou nejkonkrétnější poznámky ve zmíněném díle Clamores Eliae.

Dokončení a použítá literatura příště.

Favoritem přes Bosnu a Hercegovinu a Chorvatsko pod Triglav

2. Z Doboje do dějiště OH 1984 (BiH)

Petr Vlček

Naším dalším plánovaným cílem je oblast bosenských pyramid u města Visoko. Pokračujeme směrem na Žepče, Zenica, Kakanj a Visoko. Hranice mezi Federací BiH a Srbskou republikou je klikatá a členitá, a tak různě přejíždíme mezi oblastmi.

Pod vrchol největší pyramidy (Slunce) vede úzká strmá silnička, kde měl náš Favorit co dělat, aby vyjel na parkoviště. Na samotný trojúhelníkový vrchol nad malebným městečkem Visoko se vydáváme pěšky. Je to asi 100 metrů převýšení. Na vrcholu vlaje vlajka „Srbského oblastního státu“ a jsou tu zbytky jakéhosi hrádku či pevnosti. Na zbytkách sedí návštěvníci a v klidu meditují. Z vrcholu je vidět další trojúhelníkové pyramidní vrcholy a městečko Visoko.

Trojúhelníkovému vrcholu pyramidy Slunce se a až do roku 2005 nikdo téměř nevěnoval pozornost. Nyní se nejen k němu, ale i k dalším nedalekým vrcholům sjíždějí turisté z celého světa. Chtějí se nabít energií a najít novou cestu životem.

Údolí pyramid se skládá dobromady z pěti objektů, které nesou poetické názvy pyramidy Slunce, Měsíce, Druka, Lásky a Matky země. Dále k nim patří také mohylový komplex ve Vrantici a podzemní labyrint Ravne. Největší kopec - pyramida Slunce má asi 270 metrů (rok od roku se toto číslo mění). Pokud by ji postavili lidé, jednalo by se o největší pyramidu na světě.

První, kdo vyřkl, že zalesněné kopce jsou vlastně pyramidy, byl bosenský soukromý badatel ze Spojených států Semir Osmanagić. Tento schopný byznysmen se již dlouho amatérsky zajímá o záhady spjaté s pyramidami a bosenské kopce srovnal s mayaskými výtvoři, jež jsou také zanesené blínou a vegetací.

Semir Osmanagić začal projektu

věnovat spoustu času a peněz. Díky tomu se o pyramidách dozvěděl celý svět. I přesto, že geologové, archeologové, egyptologové i historici z celého světa jsou za jedno s tvrzením, že bosenské pyramidy jsou pouze obyčejné kopce, lidé v Bosně a Hercegovině jsou jiného názoru.

„Bosna a Hercegovina je stát, který byl v roce 2005 pouze 10 let po válce. Dodnes je to země s rozvrácenou ekonomikou, vysokou mírou nezaměstnanosti, velkými etno-sociálními a dalšími problémy na politické scéně. Proto místní obyvatelé projekt Semira Osmanagiće velmi vítali. Od počátku totiž říkal, že pyramidy přitáhnou do země turisty, kteří přinesou peníze. Dalším faktorem, proč je pyramidový koncept celosvětově úspěšný, je, že ho podporuje mnoho lidí inklinujících k New Age,“ vysvětluje archeoložka a balkanistka Soňa Dvořáčková z Archeologického ústavu Akademie věd České republiky v Praze.

Podnikatel Osmanagić totiž říká, že pyramidy jsou staré zhruba 35 tisíc let a postavila je civilizace, jež byla produktem genetického inženýrství mimozemšťanů. Bobužel, žádné stopy ani nástroje, jež musely být při stavbě pyramid použity, po těchto lidech nalezeny nebyly.

Již v roce 2005 byli k výzkumu přizváni geologové z univerzity v Tuzle, kteří měli potvrdit, že se jedná opravdu o stavby vytvořené lidskou rukou. To se však nestalo. Vědci po výzkumu prohlásili, že kopce jsou čistě přírodního původu. Pravidelného tvaru dosáhli díky specifickému zvětrávání určitého druhu horniny. To potvrzuje i dlouhodobý specialista na egyptskou archeologii Jaromír Krejčí. „Při bližším seznámení se s vědeckými reporty, které se touto problematikou zabývají, je evidentní, že visocké pyramidy představují formace, které vznikly během geologických procesů a byly posléze erodovány hluboko v minulosti,“ vysvětlil.

I přesto někteří návštěvníci těchto kopců říkají, že z nich cítí silnou energii.

Potvrzují to různé jogíni, senzibilové nebo proutkaři. Pyramidy jsou přirovnávány ke katolickému poutnímu místu Medžugorje, avšak pro slovansky hovořící bosenské muslimy jsou také symbolem vlastenectví. Z bosenských pyramid se tak stal kulturní, ezoterický, komerční a nacionální fenomén.

Po nádherném krátkém výstupu jsme se občerstvili pravou kávou z džezvy v kavárně u parkoviště a pak jsme sjeli pod vrchol do Rovna, kde jsme se proplétali podzemním labyrintem. Je tu mnoho meditačních místností, lidé tu sedí a meditují. Na informačních panelech stojí tyto informace – některé zajímavé volně přepisují z paměti.

V prostoru podzemí je velká pozitivní zemská energie. Při meditaci se někteří lidé i energeticky vyléčili z rakoviny. Podzemí není probádané celé, větší část je zavalená a je postaveno tak, že je přirozeně větrané. Zatím nebyl prozkoumán princip větrání. Sondy ukázaly, že odbočky chodeb vedou pod všechny pyramidní vrcholy. Pyramidy byly původně holé a soukromým výzkumem se prokázalo, že vrcholy jsou postaveny podobnou technologií z kvádrů jako pyramidy v Gíze. Postupem času, když byly opuštěny, se na povrchu usadila vegetace a pyramidy splynuly s přírodou. Areál nebyl určen k pohřbívání, ale měl léčebný, duchovní, astronomický a astrologický význam. Těchto oblastí je prý mnoho po celém světě, akorát nebyly objeveny, nebo jejím objevům oficiální věda brání. Například v České republice bude v budoucnu objeveno 300 takových vrcholů, či areálů. Tolik ze zveřejněných popisů v areálu podzemí. Ať každý udělá na celou věc svůj názor. V každém případě jde o velmi zajímavou a krásnou lokalitu, která

stojí za vidění, ať je to jakkoliv.

Dnešní den jsme skončili v hlavním městě země v Sarajevu. Ubytovali jsme se ne úplně v centru, ale v dosahu MHD blízko fotbalového stadionu. Protože už byl večer, stihli jsme akorát v e č e ř i v muslimské restauraci poblíž nádraží. Celkem jsme ujeli 369/ S1163 km.

Neděle 27. 7. 2025. Sarajevo se rozkládá v hlubokém horském údolí řeky Myjačky, do které se vlévá několik menších řek z okolních hor. Samotná Myjačka se na západním okraji města vlévá do řeky Bosny. Za bosenské války v devadesátých letech bylo Sarajevo ostřelováno z okolních hor. Na některých domech jsou dodneška stopy po ostřelování.

Jistým historickým symbolem města je atentát na Františka Ferdinanda Habsburského, který se udál 28. 7. 1914. Byl zavražděn s p o l u s manželkou Žofii srbsko-bosenským nacionalistou Gavrilem Principem. Tato událost spustila řetězec událostí, které vedly k vypuknutí první světové války. Nedaleko místa události je tramvajová zastávka, kde jsme vy-

stoupili. Dům, před kterým k události došlo, stojí na nábreží řeky u mostu, který nese Františkovo jméno. V domě je muzeum tragédie. Před ním

IZVRŠIO ATENTAT NA AUSTROUGARSKOG PRESTOLONASLJEDNIKA FRANCA FERDINANDA I NJEGOVU SUPRUGU SOFIJU“.

Sarajevo — místo atentátu na arcivévodu

stojí věrný model auta, ve kterém jel, a na místě, kde padl, jsou vlišané do chodníku otisky bot. Na stěně domu

Ulicí kolmou na nábrežní hlavní silnici se projde do muslimského centra Sarajeva. Je poměrně malé, ale malebné. Jsou zde různé kavárničky, restaurace a obchůdky rozmístěné okolo centrální Gazi Husrev-begovy mešity ze 16. století, která byla jako první na světě elektrifikována. Připomíná to „turecký ori-

ent“.

Na toto centrum navazuje západním směrem na křesťanské pravoslavné ale i katolické centrum města s hlavní křesťanskou katedrálou Srdce Ježíšovo a pravoslavnou katedrálou Narození Panny Marie. Tato část centra je poněkud klidnější a není tu tolik obchůdků a najdeme tu sídla některých a m b a s á d a městskou tržnici.

Tam, kde se ulice Ferhandia, ve-

Bjelašnica — olympijská sjezdovka (1984)

je pamětní deska s nápisem: „SA OVOG MJESTA 28. JUNA 1914. GODINE GAVRILO PRINCIP JE

doucí západním směrem, napojuje na jeden z hlavních bulvárů, hoří Věčný plamen. Je to dojmavý památník

věnovaný obětem druhé světové války, vojákům i civilistům. Slavnostně byl otevřen 6. dubna 1946 jako připomínka osvobození města od nacistické a fašistické okupace. V současnosti plní ještě druhou úlohu – připomínku Srebrenického masakru, který se odehrál v červenci roku 1995, kdy byli plánovitě zavražděni přes 800 Bosňanů – muslimů. Masakr patří mezi největší zločiny spáchané po 2. světové válce.

Za jímavostí je, že ulice Ferhandia po na pojení hlavní tramvajový bulvár, mění jeho jméno. Východním směrem (vede na kraj muslimské čtvrti) se jmenuje Mula Mustafa Bašaskie a západním směrem (křesťanská čtvrť) je to bulvár Maršála Tita.

O kousek dál, na náměstí Trg djece Sarajeva, se nachází velké obchodní centrum Aria a na dlažební ploše před obchodním domem je velká deska, která připomíná zimní OH Sarajevo 1984, konané ještě za bývalé Jugoslávie.

My jsme tu sedli do tramvaje a vrátili se k autu, které jsme ráno přeparkovali poblíž tramvajové tratě. Vydali jsme se do bývalé Olympijské vesnice Dobrinja. Po skončení her byly ubytovny pro sportovce přebudovány v sídlištní domy a nastěhovali se sem lidé. Za Bosenské války bylo sídliště zničeno a později obnoveno. Olympijskou vesnici připomíná malý pomník.

Favoritem se vydáváme do hor – do střediska Bjelašnica se stejnojmennou horou (2 067 mnm). V roce

1984 se tu konaly olympijské sjezdy všech disciplín a na protějším nižším zalesněném hřebeni se jezdily soutěže na běžkách. Vše bylo soustředěno

Bjelašnica — olympijské skoky na lyžích (1984)

okolo dnešní (hotelové) vesničky Babin do, odkud vede série lanovek a vleků směrem k vrcholu Bjelašnica. Jedna z lanovek funguje a tak vyjíždíme pod vrchol. Nahoru už se musí pěšky. Dodnes tu stojí polorozpadlé olympijské zázemí pro start sjezdů se startovním můstkem. Startovala z něj i „bronzová“ Češka Olga Křížová. Původní olympijskou lanovku už tady nenajdete, tu připomíná jeden malý sloup na startovním můstku.

Okolní hory jsou většinou holé travnaté nebo skalnaté hřebeny, dole v údolí pak je les. Dosahují výšky 1 500 – 2 000 mnm, Bjelašnica je nejvyšší horou oblasti. Na sousedním vrcholu Kota (2 056 mnm) stojí meteorologická observatoř.

Sjíždíme k autu a pokračujeme údolím k nedalekému vrcholu Durino Brdo (1 553 mnm). Měli jsme štěstí, příjezdová silnice od Sarajeva je od odbočky do Babin do uzavřena. Konají se tu cyklozávody.

Na svazích Durina Brdo byl vybudován olympijský areál se dvěma

můstky pod názvem Malo Polje. Můstky jsou dnes polorozpadlé. Dá se vylézt až nahoru na oba můstky a zejména na velkém jsme se pokochali podobným pohledem, jaký se naskytl českému skokanu Pavlu Plocovi, který si na velkém můstku skokem dlouhým 202,9 m doskočil pro bronzovou medaili pro tehdejší Československo. Porazili ho: Matti Ensio Nykänen (Finsko, již není mezi námi) a Jens Weissflog (NDR). Celkově ČSSR na OH v Sarajevu získala tyto medaile:

Stříbro:

- Štafeta běžky ženy 4x5 km (Blanka Paulů, Květa Pecková, Gabriela Soukalová a Dagmar Švábová),

- Reprezentanti ledního hokeje.

Bronz:

- Květa Pecková – běh na lyžích klasika,
- Olga Křížová – alpské lyžování (sjezd),
- Pavel Ploc – skoky na lyžích velký můstek,
- Josef Sabovčík – krasobruslení.

Lanovka v areálu se zřejmě v zimě využívá pro rekreační sjezdové lyžování. Vypadá na to, že zrekonstruovali tu původní a v okolí můstku udržují dvě sjezdové dráhy. Doskočiště můstku se využívá v létě pro koňský parkur. Najdeme tu snad původní betonové stupně vítězů s olympijským symbolem v pozadí.

© 2025 pro školní zpravodaj
(pokračování příště)

SPŠ strojnická a SOŠ prof. Švejcara, Plzeň
Klatovská 109
301 00 Plzeň

Telefon: 371 510 811 - vrátnice
Fax: 371 510 825 - sekretariát
E-mailové adresy: viz web - Kontakty

www.spstrplz.cz

Jak krásně listy na podzim umírají... (E. Rostand: Cyrano de Bergerac)
(Foto J.G.)